

LA TUIES

—Ara no em recordo si al jove d'avui ja li he dit que si algun altre dia...

Diario semanal flamante y lustrado, de avisos, anuncios y esquelas mortuorias
¡ SALE HOY !

Nuestro programa: Seriedad, economía, rapidez en los encargos y a vivir como se pueda

Aventura sorprendente de la mujer de Clemente.

La mujer de don Clemente [te era por su natural tímida como no hubiera podido hallarse otra igual. Una hermana que tenía que se llamaba Teresa enfermó de algún cuidado en la capital francesa y ella al saberlo dispuso [se cumpliendo con su deber a ir a cuidarla en seguida saliendo en el primer [tren. Avisó de ello a su esposo quien le dijo complacien [te: —Puedes marchar cuando [gustes sin ningún inconveniente. —Pero para ello me falta, dijo la buena señora, un pasaporte en seguida. —Pues ves y mándalo ha [cer. Insistía la señora en que fuese su marido pero éste muy ocupado la dijo muy decidido: —Véte tú, que yo no pue [do. [Te haré una autorización y te harán el documento sin ninguna dilación. Marchó la dama a buscar el pasaporte dichoso y al volver hablóle así a don Clemente, su espo [so: —¡Ay, que mal rato he [pasado! Suerte que encontré un [agente muy amable y servicial que me atendió, diligente. Cuando entré en aquel lo [cal y ví un hombre detenido y una mujer que buscaba la pista de su marido me dió angustia tal, que me puse a sollozar Suerte del agente aquél que vino y me empezó a [hablar:

—Venga usted, señora — [dijo — lo que le trae ya sé a otras ocurre lo mismo. —Muchas gracias — con [testé — me hizo pasar a su des [pacho donde un amable señor me dijo si era casada. —Sí — le contesté. —Mejor. ¿Su marido la autoriza?... —Aquí traigo yo un es [crito. —Pues ahora voy en se [guida a cumplir el requisito. Y aquí está ya el pasapor [te. —A ver — dijo don Cle [mente, cogiendo aquel documen [to, y al verlo, de su garganta salió un brutal juramento. Como herido por el rayo se levantó de la silla, y dijo: — ¡Bestia, ani [mal! ¡Si te han hecho una car [tilla!

RUFASTA

cuentista de prosa y verso

GREGUERIAS

INEDITAS

—Señorita... nena... nena... — balbucía el moderno don Juan, un poco valentinesco, encorriendo a una linda rubia de recortada melena. Y ella seguía silenciosa, sin hacer caso de los requiebros, porque, sustraída en extremo, se creía todavía en la cabina de la compañía de teléfonos donde prestaba sus servicios. Nadie acertaba a explicarse como se las arreglaba el director del circo para hacer llorar a

aquel elefante. Y, sin embargo, era bien sencillo. Las teclas del piano estaban hechas con marfil de los colmillos de su difunto padre, y el pobre animalito, que era un dechado de amor filial se echaba a llorar así que empezaba la música, con más propiedad que Doña Margarita Xirgu cuando interpreta un drama de Marquina.

Había ganado el premio de memoria en un torneo internacional. Y cuando el hombre, aclamado por el público, salió a la calle, se dió cuenta de que no se había acordado de recoger el diploma.

La ninfa, escapada del bosque virgen, se acercaba a la ciudad civilizada bulliciosa. Y, de pronto, un grito se escapó de su alabastrina e impoluta garganta y huyó presurosa como un rayo hacia su silvestre refugio, como si un sátiro le hubiese salido al paso. Era que había visto, plantado en medio de la carretera, un guardacantón, tomándole por un hombre que dormía cara al sol.

Cada vez que una bella señorita se acercaba a aquel punto de parada y preguntaba: "¿Está usted libre?" el chofer pensaba con melancolia en su mujer, sus dos cuñadas, su suegra y los siete chiquillos que le habían tocado en suerte.

Cuando le echaron de la Redacción, aquel hombre buscó colocación como peluquero en una peluquería de señoras. Y es que, como ninguno, sentía la nostalgia de la profesión y no podía estar sin las tijeras en la mano.

Perez DE LA PELMA

HOMENAJE

MERECIDO

En el horizonte literario barcelonés se ha descubierta el brillo fulgurante de una nueva estrella.

Un genial periodista se ha revelado últimamente. Figúrense que hace seis meses que pega telegramas y ayer ya hizo un suceso de un carro que atropelló a un coche. Es verdad que lo hizo copiándolo literalmente de un parte de la guardia urbana, pero no hizo más que tres faltas de ortografía.

Con este motivo en el Ateneo se proyecta hacerle un homenaje que consistirá en un banquete en casa Cucharitas.

~~~~~

ESPECTACLES

TEATRE COMIC

L'èxit dels èxits

Tothom ha d'anar a veure

NOT-YET

PAS ENCORE —

TODAVIA NO —

ENCARE NO —

La més gran de les revistes

El millor espectacle de Barcelons

Direcció artística:

Manuel Sugañes

~~~~~

TEATRE NOU

Aviat, la millor revista de l'any:

CHARIVARI

Recordau-vos de

CHARIVARI

Redacció i Administració: Box de Sant Pere, 9.

SURT ELS DIJOUS

LA DELICIA DELS COMITES PARITARIS

AQUESTS dies dintre els elements que componen el Comitè Paritari d'una professió lliberal, ha passat un cas molt còmic que mereix ésser explicat.

Es va reunir el Comitè i els vocals obrers van proposar que assimilant la professió a què pertanyien a altres que es troben en el mateix cas i circumstàncies, es concedís als seus representats, quinze dies de vacances amb sou, tal i com determinen les disposicions vigents d'una manera general.

—Això està molt bé i, en principi, resta acceptat — respongueren els vocals patrons — Ara que trobem que això s'haurà de regular per un reglament.

Els vocals obrers van restar encisats de les bones disposicions dels vocals patrons que van continuar dient:

—Ara que, naturalment, com que alguns com-

panys surten de vacances, el més pertinent, per a no precipitar-nos, seria que, quan tornem el mes que ve, redactéssim aquest reglament. No els sembla?

Als vocals obrers els va semblar que si i s'aixecà la sessió. Fins alguns dies després, que algú els ho va fer veure, no s'adonaren que per aquell enginyós procediment, els havien escamotejat les vacances...

EL PLET DE LA GARÇONNE

AL Jutjat s'ha presentat un escrit molt curiós. Es tracta d'una nena, a la qual no coneixem, però els peus de la qual besem respectuosament, que reclama, no recordem quants milers de pesetes a un perruquer que sense voler, naturalment, li va cremar el cabell i la deixà més pelada que el crani del senyor Pim i Pom.

I després diran que el pentinat a la "garçonne" és la fortuna dels perruquers!

LA BONA FRANCESETA

AIXO que els vaig a contar és rigurosament autèntic i va passar no fa pas gaires dies en una torre de Sant Gervasi, on cada diumenge hi ha reunions familiars.

En aquestes reunions hi assisteix una xamosa

franceseta de setze anys anomenada Suzon que és l'encís de tots els invitats per lo alegre i despreocupada.

L'altre diumenge parlaven de roba interior en un grupet, amb veïnes amigues i la Suzon va dir:

—Ara m'han enviat unes lligacames de París més maques! Figureu-vos que hi ha la bandera francesa i un retrat de Joana d'Arc!

Naturalment, la nova va córrer per tota la reunió.

—Bé! — van començar a dir alguns joves — Això és una broma que ens fa la Suzon!

—Això s'ha de comprovar!

Tant i tant se'n va parlar de les famoses lligacames, que el propietari de la torre va proposar:

—El senyor Corrons, que és un senyor molt respectable i es pot dir que l'ha vista néixer, que li miri les lligacames i ens digui si això és veritat!

Així es va fer. El senyor Corrons es va emportar la Suzon a un recó mentre tothom reia i, moments després va tornar fent un signe negatiu amb el cap.

—La Suzon ens ha enganyat — va respondre. — L'únic que porta, és la barba d'en Poincaré!

L'hortolà de Sant Boi

EL TOT I EL RES

AQUESTA anècdota és no res menys que de la George Sand i l'Alexandre Dumas.

Assistien tots dos a un casament, els protagonistes del qual eren una xicoteta de vint anys i un vell de seixanta.

—Qui deu ésser dels dos el que fa el disbarat més gros? — va preguntar la George Sand.

—Veurà — féu l'Alexandre Dumas — La núvia no pot esperar res, però el vell, s'ho pot esperar tot.

R. E. Tallet

—I pensar, Lluïseta, que tot el què ets m'ho deus a mi...!

—A veure, a veure, si encara li hauré de donar quartos per haver-se divertit amb mi més d'un any, amb divuit pessetes de setmanada!

CULTURA FISICA

No heu entrat mai en un saló de cultura física femenina? Nosaltres, que som uns gats dels frares que ens agrada coneixer-ho tot, anem molt sovint a un d'aquests salons i discretament, des d'un lloc que no podem ésser vistos, el seu propietari ens permet admirar els moderníssims procediments i els complicats aparells de què es val per a tornar la bellesa a qui l'ha perduda o conservar-la a qui té por de perdre-la.

Una "girl" del Còmic, parlava amb el perruquer de la casa.

—I per què serveix aquest trapezi — li preguntà — assenyalant-ne un que penjava en mig del saló.

—Es per les senyores que volen afaitar-se les aixelles.

—Està bé. Doncs miri, prepari'm un servei, però aixequi el trapezi uns tres pams.

Ja veieu que les "girls" del Còmic tenen una manera ben discreta de dir les coses.

Vanda Rheta

EL BON LLADRE

NO dubteu que de mala gent, allò que se'n diu mala gent, n'hi ha ben poca en aquest món.

Es clar que encara queda algun lladregot, quatre assassins mal comptats, uns quants usurers, mitja dotzena de periodistes, tres o quatre directors de pel·lícules i un centenar de moralistes tartufians, però, llevat d'això, no en tindrieu poca, no, de feina per trobar ço que se'n diu un mal home! Però un mal home veritat, de llei, sense trampa ni cartó, no un mal home imitat com tants en corren. I és que de mala persona no n'és tothom qui vol, heu's-ho ací!

I si dubteu de les meves paraules, qui vos en podria donar raó, amb tot els ets i uts, de les grans dificultats amb què hom ensopega per arribar a ésser un perfecte mal home, és el Gravat.

Perquè ell, que es tenia per un mal home de noms i de fets, així que se li va presentar ocasió, va néixer en ell la llum de la bondat i, com si acabés d'encendre una espelma en el seu interior, va començar a veure-hi clar i va deixar l'ofici de mal home.

Figureu-vos que ell i el Janot, eren el terror de la vila. Es passaven la vida per les tavernotes; envestien les minyones que topaven pels camins i els feien mil coses estranyes, que després elles es guardaven ben bé d'explicar; robaven gallines; buidaven els arbres fruiters i, de tant en tant, feien alguna visitota a alguna torreta dels estiuiejants, quan sortien de fontada i la deixaven més buida que un estómac de literat de tercer ordre.

Com ja haureu pogut notar, el Gravat i el Janot, aparentment eren uns grans pillastres, unes males animetes que no hi havia per on agafar-les.

Doncs bé, el dia que es va presentar ocasió per demostrar-ho, el dia que, com si diguessim, van portar les seves ànimes al "contraste fiell" de la dolenteria, van resultar unes vils imitacions que

Veureu com va ésser:
 no valia ni la pena de parlar-ne.

Feia ja dies que no havien pogut donar cap cop que valgués la pena, i decidiren anar a fer una visitota al vell Xandri, un home xaruc i agartrat que no portava els patacons al banc per por

d'una fallida i que encara guardava les unses dins d'una gerra i els bitllets sota els matalassos.

Com que el vell Xandri no sortia mai de casa, van decidir desfer-se d'ell d'una manera eficaç i escaienta i arrambar amb tots els calers, segurs de què en trobarien una bona picotada.

Tal dit, tal fet: un cap al tard, sortiren silenciosos de la taverna, es palpaven el volt de la faixa i, convençuts de que anaven ben preparats, s'adreçaren cap a cal vell Xandri.

El Janot es va quedar a fora per vigilar, i el Gravat s'encarregà de la feina.

Poc a poquet, amb la cura que el treball exigia, va fer saltar el pany de la porta i, ja a dins, va parar l'orella per a orientar-se un xic. Quietut absoluta.

—El vell Xandri deu dormir — es va dir el Gravat.

I va enfilat l'escala de cargol decidit a enllestir de pressa.

En arribar dalt del pis, li va semblar que sentia gemecs que venien de part de l'alcova. Fredament tregué l'eina de la faixa, avançà a pas menut, i ja davant de la porta, li clavà un cop de peu, obrint-la de bat a bat.

Fills meus, quin quadro per un pintor! Dammunt del llit, en la més complicada de les posicions, el Gravat veié la seva pròpia dona, arrapada al vell Xandri.

Es va quedar ert. Del groc va passar al verd i del verd al blanc. Els dos adults tremolaven. Ell, amb l'eina a la mà, no sabia què fer.

—No el matis, noi! — cridà l'adúltera — Pensa que gràcies a ell t'he pogut posar pa a taula fins avui! Pensa que el vell Xandri és una bona persona i que tu, si el mataves, acabaries en un presiri! I pensa, sobretot, que ja té molts anys i que m'ha fet donació de tot el que té per quan es mori!

I el Gravat, en aquell moment en què era l'hora de demostrar que era una mala persona de noms i de fets, va llançar l'eina, i va sortir de casa el vell Xandri amb les llàgrimes als ulls.

I ja mai més no va robar, ni va esbotzar minyones pels camins, ni va fer cap més malifeta. Planxat i tivat com un senyor, es va tirar a la vida honrada i com que mai no li mancaven quatre duros a la butxaca, en lloc de cercar les mi-

nyones pels camins, ni va fer cap més malifetales convidava a anar a berenar a la font, els regalava unes mitges, i, fet i fet, encara quedava més content que abans, que hi havia setmanes que cada dia trobava la mateixa minyona en el mateix revolt de carretera...

LAURA BRUNET

UN BON COR

DIFICILMENT trobaríem una noia més generosa que la Carmeta. No té un no per ningú. Empleada com a mecanògrafa en un Banc de la nostra ciutat, ha fet passar moments d'inefable felicitat a quasi tots els seus companys d'oficina.

A cada moment se la troba pels recons de l'arxiu, examinant documents secrets amb algun company nou.

—Però, com és que ets així? — li preguntava aquest dia una bona amiga seva. — Tothom sembla que hi tingui dret amb tu! Fas molt mal fet d'anar per aquests camins, creu-me, Carmeta!

I ella, plena de generositat respongué:

—Què hi vols fer noia? A mi em costa tan poc, i ells, en canvi estan tan contents!...

Sara Trusta

PENSIO DE FAMILIA

EL nostre amic Cots té la senyora i les criatures a fora. Com que estan sense minyona, decideix cercar una pensió, o, més ben dit, una d'aquestes senyores que s'anuncien als diaris seriosos i morigerats, oferint una habitació "a todo estar".

L'home agafa el diari i troba un anunci que diu:

"Vídua jove desitja un senyor respectable a tot estar."

—Això és ço que em conve! — pensa.

I s'hi presenta. La dona és jove, bonica i al nostre protagonista ja se li fa la boca aigua en pensar els quinze dies de grimegia discreta que se li preparen.

—Aquí — li diu ella — el tracte és familiar. Vostè s'hi trobarà com a casa seva.

—En sentir això, en Cots s'aixeca, agafa el barret i exclama, disposant-se a guillar:

—Així no em convé pas!

Guillem de Pressa

DOLÇOS RECORDS

EL matrimoni Prunés no és pas jove, jove, que diríem. Marit i muller sumen, en total, un segle, més aviat més que menys.

Però, si bé la senyora té el cabell blanc, la cara plena d'arrugues i la carn que li cau a grapat, el senyor, en canvi, es conserva àgil, fresc i valent com si tingués trenta anys.

La senyora fa temps que ha hagut de renunciar als dolços plaers de l'amor. El senyor, encara no.

L'altre dia, la raspa de la casa, plorant com una Magdalena, va entrar a l'habitació on la senyora brodava canemàs i es va posar a plorar.

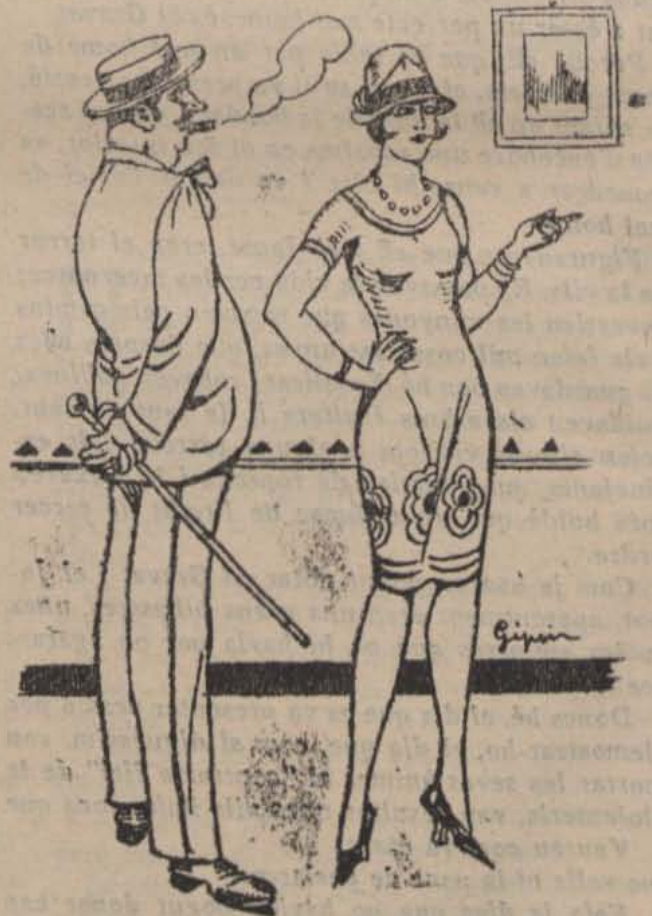
—Què tens, Cristineta? — li va dir.

—El senyor...! El senyor... que ha entrat a la meva cambra... i... m'ha fet... m'ha fet...

La minyona no ho va dir, ço que el senyor Prunés li havia fet, però la senyora ho va comprendre de seguida, i es limità a exclamar:

—Ai, Cristineta, quins dolços records desperta en mi ço que m'acabes d'explicar!

Nam Brella

—Li agrada l'exposició, senyoreta?

—Molt, però trobo que els desnús, si els haguessin vestit una mica, serien més excitants.

—A n'aquesta font, ja he donat el "primer" si a set promeses diferents.

UN HOME D'ESCRUPOLS

FEIA dies que el senyor Bonjoc no compareixia per la penya del cafè, i aquest dia en trobar-lo que es passejava avorrit com una ostra per la Rambla, el vaig aturar.

—I doncs, senyor Bonjoc — li vaig dir — que s'ha perdut?

—Per què ho dius, Manuel?

—Oh, com que no el veig per la penya amb els seus amics...

El senyor Bonjoc, contestà amb un moviment de cap ple de vaguetats.

—Que potser s'ha enfadat amb algun company de la colla? — vaig insistir —. Suposo que no, perquè tothom pregunta cada dia per vostè.

—No, no és que m'hagi enfadat amb ningú, però jo sóc un home molt mirat, molt escrupolós i no m'agraden certes bromes...

—I bé, senyor Bonjoc, entre amics...

—Es inútil que insisteixi's, Manuel, hi han bromes que no les tolero ni als amics! La que

m'ha fet en Rostoll, és un xic massa pesada.

—El senyor Rostoll? Però si és un àngel de Déu!

—Ho sembla! Però... si el tractessis a fons...

—Si, de vegades, per això, les apariències enganyen...

—I tant, si enganyen! Tu ja el coneixes a en Rostoll; tot el sant dia se'l passa parlant de la seva dona. "Que si té uns ulls així." "Que si té unes pantorrilles aixà." "Que si és la dona més destra en els jocs de l'amor." "Que si en el món no n'hi ha cap que li serveixi ni per enllustrar-li les sabates..."

—I bé, senyor Bonjoc, en aquest món cada u s'estima el seu...

—Bé, però les coses han de tenir els seus límits... Passar-se tot el sant dia fent tornar aigua la boca dels amics, i després... després resultar que la seva dona és la femella més sossa que he trobat en la meua vida! A això no hi ha dret, Manuel! Això és enganyar als amics! Vuit dies em va fer perdre per conquistar la seva costella i total per avorrir-me soberanament! Res, no m'hi veuràs més pel cafè, Manuel. Sóc un home molt escrupolós, jo, i no m'agrada que els amics em gastin aquestes bromes tan pesades...!

L. A. Boca d'Or

L'EXPERTA MINYONA

LA Pepeta era una minyona d'aquelles que, quan serveixen a un senyor sol, ell els porta el xocolata al llit, els tria el color de les camises i els regala unes lligacames cada vuit dies.

Cabells negres i ondulats, ulls grossos i profunds, pits movedissos, anques oscilants i llavis sensuals com les cireres. Quan ella es posava la blanca cofia i el vestidet negre, ajustat damunt la carn, era un atemptat als bons costums i una provocació a les males habituds.

No és doncs estrany que aquest dia s'acomia-dés en sec de donya Engràcia.

—Però per què se'n va, Pepeta?

—Perquè en aquesta casa no s'hi pot estar!

—Almenys digui'm els motius...

—Senzillament: fa quinze dies que em van llogar, i el senyoret encara no m'ha donat ni un mal pessic...

—I ara! Que està tocada, Pepeta? — exclamà la senyora tota sufocada.

—No, senyoreta, però consti que aquest menyspreu és una ofensa que no me la mereixo!..

Vanda Rehtta

BONA FISONOMISTA

LA senyora Duvi-nyals, vint-i-cinc anys, casada en feia quatre amb el senyor Duvinyals, trenta anys més que ella, era ço que se'n diu una dona moderna: jogava al tennis, tenia ballarí propi, muntava a cavall, guiava auto, fumava egipcis, feia cultura física, i tot el demés que acostumen a fer les senyores modernes i que no està bé que nosaltres esbombem en aquest xafarder setmanari.

De més a més de tot això, era una doneta esplèndida, de carns temptadores i oscil·lants, d'ulls ombrejats i sensuals, de llavis joganers i plens de dolenteria...

No cal doncs advertir que era la regina de la colònia y que es divertia de valent per els recones de les fonts i les frescals satalies.

Aquest dia, tornant de una petita excursió en auto que havia fet als voltants del balneari, va ésser brutalment atropellada en tots el sentits de la paraula. Quina manera d'abusar aquell bèstia, valent-se de la seva força i de què era fosc com una gola de llop!

Naturalment, en arribar al balneari, ho va anar a explicar al seu ma-

**Vistiū
i
la Tuies**

—Mira la Raquel, quina manera de cap-buçarse...

—Ep, tú, Raquel! Que no ets a la "oficina" ara!...

UN PRESENT ESPLÈNDID

QJAN l'Enriqueta va saber que el seu protector senyor Fortesa havia tret la grossa del darrer sorteig, va fer una tamborella d'alegria i va inventar una carícia nova per a ce-

lebrar l'esdeveniment.

—Ara sí, reiet meu, que em deuràs fer un present digne de tu i de mi, veritat?

—Ja ho crec! Demana, dona, demana!

—Mira, saps què voldria... No sé si serà demanar massa, però...

—Tira dona tira, no estiguis per demanar!

—Vaig a veure si em sé tirar al mar fent una tamborella.
—Què vols demostrar als amics que sabs fer filigranes?...

rit amb gran desesper. Una vegada que es podia desesperar, valia la pena de fer-ho, que prou se n'havia fet de tips d'amagar altres atropells voluntaris!

—Però, com ha estat?

—No ho sé, no m'ho preguntis perquè no hi tingut temps de donar-me compte de res. Ha saltat damunt del "torpedo", m'ha tapat la boca amb un mocador i quan he pogut recobrar l'us de raó, m'he trobat sota d'un arbre de la cuneta amb tots el ossos crixits. Es veu que era una espècie de Douglas Fairbanks aquell animalot!

—I no pots caure en qui és? — insistia el seu marit, disposat a fer-ne una de crespa.

—Et juro que no. L'he palpat de per tot arreu, per veure si trobava algun senyal especial, però res, absolutament res...

—Això és algun estiuejant, algú que segurament deu ésser amic meu, algú que potser avui soparà a taula amb nosaltres, al costat nostre...!

I ella, amb una innocència i senzillesa capaç de fer caure assentat al menys impresionable:

—Algun amic? Fuig home, fuig, l'hauria conegut! No et dic que l'he palpat de per tot arreu...?

Vanda Rhassa

—Doncs, voldria un collaret de perles.

El senyor Fortesa va fer una ganyota, va arronçar les espatlles i resignat va respondre:

—Està bé: tindràs el collaret.

Noves carícies, noves abraçades, i per fi, el senyor Fortesa es decideix a acomiadar-sé de la seva protegida. Ja a la porta, com si s'hagués dei-

xat alguna cosa, torna enrera i sense acabar d'entrar pregunta a l'Enriqueta:

—Escolta, nena: les perles de quina classe les vols? Hi ha tantes menes d'imitacions avui dia...!

La pobra xicoteta va caure desmaiada.

K. K. Huet

EL RECLAM, ABANS QUE TOT

UN senyor va a dinar a un restaurant. Com que fa calor, es fa servir a la terrassa. No està mal el dinar! Tres plats, entremesos, postres, pa i un vinet d'allò més bo. Tot plegat, sis peles. L'endemà hi torna, però, en lloc d'assentar-se a la vorera, se'n va cap a dins, perquè al carrer fa un xic de fresca.

El serveixen i, noi! allò és un desastre. El menú és bo, però les porcions són la meitat més petites que el dia anterior.

—Escolti — diu al cambrer — No n'estic pas gens satisfet, avui, del que m'han donat. Ahir vaig dinar aquí mateix, i me'n van donar el doble...

—Que va dinar a la terrassa?

—Si.

—Ah! Així s'explica!

—Que en donen més, a la terrassa?

—Naturalment! Pel reclam! Així la gent que passa ho veu i s'engresca a venir a dinar...

El cambrer del tercer torn

—El mirall em diu que sóc guapa, però els beneits dels homes no s'atreveixen a atrevir-se.

NOSTALGIA

TOTS la coneixeu: és alta, rossa, porta al damunt totes les opulències carnals i va sempre acompanyada d'una filla seva que comença a apendre la carrera de la mamà. Tots la coneixeu. Té ja uns quants anys; els precisos perquè els homes pensin en passar: "Havia estat una gran dona..."

Ella se'n dóna compte de què ja no és el què era. I no obstant, porta dins, encara, totes les ardències de la joventut.

Aquest dia s'assentà al costat nostre a la terrassa del "Royal" de la Rambla. Ens mirà, somrigué amablement. Nosaltres ferem el distret. Ella es mossegà els llavis nerviosa. En aquell moment passava un cira-botes. Ella es recolzà com una matrona en el respall de la cadira i mirant-nos de través, feridora, com evocant el passat, ordenà:

—Llimpia, nano...

Joan d'Issard

NOTA LITERARIA

Prenen seient al Lyon, dos literats, i contemplen com van passant aquell bé de Déu de donetes que alegren aquell tros de Rambla.

De sobte, els dos amics saluden una senyora que passa en auto i que correspon amb un somriure amable.

Els dos literats es miren i es piquen l'ullet amb una intenció que no deixa lloc a dubtes.

—Sembla mentida, — diu un d'ells — que cada llibre que publica aquesta dona tots els crítics l'alabin de manera tan desproporcionada. No he vist mai una escriptora d'idees més raquítiques i més estretes!

—Si, però, en canvi, no em negaràs que té una mànega molt ampla... i unes anques ben ampuloses...

Fly Candor

ALVOLTANT DEL BRASER

ALERTA, MINYONS!

En aquesta Secció hi publicarem tots els CONTES que se'ns envïïn propis d'ésser contats a les velles xacroses de quinze anys per amunt i que siguin dignes d'ésser coneguts pels barrilaires llegidors de LA TUIBS. D'aquests contes, en premiarem un cada número, amb la respectable quantitat de "deu pèlles", cobrables en la nostra Administració o per gir postal als que visquin fora de Barcelona. Alerta, doncs, i apretar l'è! 2!

L'ANGEL DE LA GUARDA

EN Joanet — quatre anys i molta picardia — pregunta al seu oncle qui és l'àngel de la guarda.

—Ja t'ho explicaré. Quan tu ets al llit, qui més hi ha, amb tu?

—La minyona, que dorm al costat del meu.

—I ningú més?

—Sí... Quan estic mig adormit, ve el papa...

—I no hi ha ningú més?

—Sí... De vegades, al cap d'una estona ve la mama i l'endemà tenim una minyona nova!

R. E. Tallet.

MORDACITAT

TENIM un conegut usurer, — notin que havem dit "conegut" no amic — que viu a la Rambla de Catalunya i aquest dia el vàrem trobar sortint de casa seva mentres ens miràvem unes fotos en el cine Pathé.

—I doncs, Fargues, — li vàrem dir — sembla que vas malhumorat!

—No em diguis res, perquè no hi veig de cap ull.

—I això, què et passa?

—Que m'estan fent tornar boig amb els anònims. Ahir em vàreig rebre un, comunicant-me que la meva dona me la fregeix amb un dels meus clients...

—Bé, així ja t'ho deus cobrar!

—No, si aquest anònim no té cap importància. Cada dia en rebo. Però, aquest... aquest sí que em té preocupat — cridà ensenyant-me'n un que duia tot rebregat a la dreta. Fixa't.

Va aplanar ben bé el paper i en ell s'hi llegia: "Ets un lladre!"

—Ah, si jo sapigués de qui és! No se'n riuria, no... Però, no puc recordar de cap manera aquest caràcter de lletra...!

—No en facis cas — li vàreig respondre jo amb calma —. A lo millor és del jutge de guàrdia...

En Fargues va fugir sense tornar-me ni resposta.

K. K. Tua II

UN BON CONSELL

UN altra història d'usurers, aquesta plaga que és vergonya de la nostra ciutat i als quals tenim declarada guerra a mort. Heu's-la ací:

El senyor Fabra, un perfecte Tartuf de l'art de robar al pròxim, està mirant-se un volum exposat a la llibreria Francesa. El palpa, l'acarícia, l'obre, el torna a tancar i en llegeix alguns paràgrafs amb veritable emoció. Nosaltres que, encara que ens fa molta vergonya, de tant en tant li tornem el salut, ens hi apropem i li preguntem estranyats:

—També compra llibres, vosté, senyor Fabra?

—Home, tan com comprar... Veurà, cada dia vinc un ratet aquí i en llegeixo unes quantes ratlles...

—I quin llibre és aquest tan interessant?

El mirem i a la portada hi llegim: "Art de fer-se ric ràpidament".

—Molt bé, molt bé, senyor Fabra — li diem tornant-li el llibre — Però si es decideix a comprar-lo, no oblidí també d'adquirir aquest — li advertim, senyalant un altre llibre en el lloc del qual es llegeix: "Còdeg Penal"...

Suca Tinters

LA FLOR DE TARONGER

L'AGNETA es casava. L'Agneta havia tingut un passat no gaire recomanable.

—Escolta, mamà — va dir un dia — I, m'hauré de posar la flor de tarongina?

—Naturalment!

—Però, què dirà el veïnat, que sap...?

—No veus que la flor de tarongina és artificial! Ningú no podrà dir que enganyem la gent...

Van Tresca

LA GLORIA AMERICANA

NORD-AMERICA, entre l'assumpte de l'Uz-cudun, el xarleston, el blac botton, les pel·lícules de cow-boys i una altra cosa que callem, s'està tornant antipàtica en extrem per nosaltres, llatins decadents, però que a dintre hi portem art i sentiment.

L'altre dia discutien un americà i un del terror.

—Però si vosaltres no heu descobert res! — deia el nostre compatriota.

—Ja ho crec! — va respondre l'americà — Almenys, hem descobert una cosa!

—Què?

—Els coctels!

Bur Letts

EL CASTIC

EN Fuster i en Salom, dos jueus mallorquins, van fer fallida fraudulenta. Com que tenien molts milers de duros de recó, es van poder arranjjar amb un advocat perquè no els passés res.

Al seu poble, hi havia un altre jueu, que feia de rabi. Van anar a explicar-li llurs culpes.

—I qui és de vosaltres dos el més culpable?

—Home, jo! — va dir en Fuster — Jo sóc el que

he tingut la idea de cercar un advocat, de donar una propina a un curial...

—Bé. Tu, estaràs cinc setmanes sense fer cap festa a la teva dona, i tu, Salom, estaràs el mateix temps sense fumar.

Els dos jueus arribaren a casa seva, molt contents de la lleugeresa de les penes llurs i començaren de complir-les.

Va passar algun temps i un dia, la dona d'en Fuster va cridar el seu marit i li digué:

—Que no ho saps? Avui he vist en Salom!

—I què?

—Que ja fuma!

F. Orrolla

EL NEN PRECOÇ

UN senyor, ja vell, a qui la seva dona ha donat un fill — el primer després de molts anys de matrimoni — troba un conegut pel carrer.

—Què fa, l'hereu?

—Bé, molt trempat! Ja sap dir "papa".

—Ah, si? I, a qui ho diu?

K. Parró

LA MEMORIA

JO, tinc molta memòria — deia l'altre dia un amic nostre al cafè. — Per exemple, puc dir-vos de memòria tota una plana de l'anuari, no les adresses, naturalment, però si els cognoms.

—Home, ja es molt! A veure, digues!

—Pérez, Pérez, Pérez, Pérez, Pérez...

Pock A. Sholta

UN OBLIT

EN una pensió de família, a vint-i-cinc naps mesals:

—Escolti, senyora Filomena! Cada dia em donen dos talls de carn, i avui veig que només n'hi ha un!

—Dispensi, ha estat culpa de la minyona, que s'ha oblidat de tallar la seva racció en dos troços...

Kit Xalla

Conte premiat en el número passat:

LA NOIA ENTENIMENTADA

—Com és que no ens haveu cridat? — digué amb sequedat al fondista.

—Veurà, senyoret, jo a les set ja els volia cridar, però com que en aquell moment la seva senyora estava dient: "Això és un paradís!" "Sóc la dona més feliç del món!", he pensat que era que el poble els agradava molt, i m'he dit: "Què caratzus, si tan els agrada, que hi passin un dia més en aquest paradís on tan feliços sembla que són!"

En Lluïset somrigué i digué baix baixet al fondista:

—El paradís de què parlava la meva senyora, no és el poble, és un altre que jo porto sempre al damunt per anar-nos entretenint.

S. Igal Hassa

—I tu no havies estat mai a Barcelona?
—T'ho juro...
—Doncs acaba de pendre el koktel de pressa que aquesta nit te la vui ensenyar tota.

EL FONDISTA SENTIMENTAL

EN Lluïset i la Carmeta estan de viatge de noces. En arribar a una estació de trànsit, recomanen al fondista que l'endemà els cridi a les set per poder sortir amb l'únic tren que passa pel poble.

Però l'endemà al matí, en despertar-se, en Lluïset veié amb estupefacció que el despertador marcava les nou.

Erotyl: és el producte magn per a combatre eficaçment la **IMPO-TENCIA** i la **NEURASTENIA**, per cròniques i rebels que sigan a tot altre tractament

Venda a l'engròs i detall: *Alt de Sant Pere, 50 farmàcia del Doctor W. DUTREM. Barcelona*

Impressora Laiciana. - Bon de Sant Pere, 9 - Barcelona

EL PAPER D'AQUESTA REVISTA, HA "LA PAPELERA DE CEGAMA"

representant a Barcelona:

ESTAT ESPECIALMENT FABRICAT PER— TOMAS RIBALTA — Valencia, 316 —

ELS fem avinent que a l'"Edén" s'està cada dia més bé i que les xicotes de la casa, que són molt bufones, fan tot el que saben i poden per a tenir content el "respectable".

Fariem una llista de noies maques, però com que amb això ompliríem tot un extraordinari de LA TUIES, preferim fer constar que totes són dignes de que se les inviti a sopar i de què després se'ls proposi una passejadeta en auto amb l'obligada escala al Paradiso (a) Verdura.

El programa és atractiu però desgraciadament per a poder-lo seguir només ens manquen calers.

EL CONSEJERO DEL AMOR

AL "Royal Concert" hem vist una xicoteta que es diu Paquita Francès. A nosaltres, que tot el francès ens encisa, la Paquita ens va agradar molt i ens va costar la festa un duro. (La seva consumació i la nostra, eh? No siguin mal pensats!)

Es molt xamosa i molt maca la Francisqueta Francès i sense tenir balances creguin que ens va fer el pés.

EL CONSEJERO DEL AMOR

AL "Moulin Rouge" treballa una noia que es diu Pamperita. No és del Chaco, però té la veu argentina, i això ja és molt, en aquests temps que totes la tenen grossa. La veu eh?

Cap al Mont d'Or, ben de pressa la duríem molt contents per fer honor al seu nom i contar-li alguns contets.

EL CONSEJERO DEL AMOR

LA Dorita i la Manolita Collado formen al "Ba-ta-clan" una mena de diunvirat del nandulandisme.

No sabem quina de les dues ens agrada més, i sinó perquè vostès ens dirien que som uns golafres, ens quedariem amb el parell, com si es tractés d'ous de Vilafranca.

Puix són joves i xamoses i capaces de tornar tarumba a l'home més recte que al món es pugui trobar.

EL CONSEJERO DEL AMOR

S'ha estrenat "Not Yet" al "Còmic". Hi vam ésser i no ens havien enganyat. La nova revista és una digna continuadora de les precedents. Hi ha de tot: quadros fastuosos, còmics, trucs escènics i un davasall de femelles boniques.

Ja ens convenen espectacles del calibre del "Not Yet" que a oblidar-nos ens ajudin de que som a fi de mes.

EL CONSEJERO DEL AMOR

HEM anat a fer el vermut a l'"Apolo Palace". S'hi està bé, la beguda és fresca i les noies encara que vagin a la idem, són tot el contrari.

Puix com boxegen a estones resulta molt natural que amb aquells cops que s'etziven es comencin a escalfar.

EPI!... EPI!... No ho dubteu ni un moment: Per bones gomes higièniques. — Per bons lavatges higiènics. Per bons pòlvors de matar cabres: **LA MUNDIAL**. — **ESPALTER, 6**

NOTA

Se serveixen comandes per correu, amb tota discreció

COM es natural, no podríem pas passar una setmana sense anar al "Moulin Rouge". Allí hem vist una artista que es fa dir Blanca Negri. No sabem si la noia en qüestió té concomitancies amb en Muñoz Seca — Blanca, no t'enfadis que això de concomitancies no es cap cosa lletja — De primer, ens hem cregut que era el senyor Rufasta qui l'havia batejada; però segons ens va dir ella, s'ho havia fet tota sola. Quina llàstima!

Això de Blanca Negri després ens va fer pensar en un tabler de dames.

I en tal cas asseguruen que el nom és ben encertat perquè al damunt s'hi podrien varies partides jugar.

EL CONSEJERO DEL AMOR

"CHARIVARI" arriba a gran velocitat, i segons ens asseguruen, serà cosa de llogar butaques.

Per a fer venir el material, els vestits i els artistes de París, l'empressà està en traces amb "El rayo soy, donde me llaman voy", perquè li lloguin totes les conductores.

A veure si com ens diuen aquesta revista és digna d'aquelles que al "Palace" ens feia el difunt Bayés.

EL CONSEJERO DEL AMOR

JA dissimularan vostès si aquesta setmana, no parlem un mot de teatres. El fet obeeix a una causa de força major contra la qual no podem fer-hi res.

I és que tots els coliseus davant la calor que fa han pres la radical mida de tancar, plegant el ram

EL CONSEJERO DEL AMOR

S'HA mort en Pep Alfonso! Encara que tenia anys, no per això hem sentit menys la mort del bon amic i excel·lent actor còmic. Descansi en pau.

Amb ell perd el vodevil un element dels millors puix avui, com el difunt no corren gaires actors.

L'afarta pobres

«LA MASCOTA»

(Casa dedicada sols a la venda de gomes higieniques de las millors marques «Sense rival»)

PROVEU-LES Y US CONVENCEREU

MATA-CABRES 50 C^{ts} CAPSA

1. SAN RAMÓN, 1. BARCELONA

MAISON MEUBLE

(VERDURA)

Carrer de Barbarà, 27

Ascensor

Telèfon 3221 — A.

Gran comoditat — Saletes de bany — Telèfon privat
Ventiladors elèctrics — Habitacions a 5 ptes.

Reserva absoluta

Mod'Or

(VERDURA)

Porta de Santa Madrona, 6
al costat del Teatro-Circo Barcelonés

Telèfon 4668 — A.

SARNA

(RONYA)

es cura en deu minuts amb

SULFURETO
CABALLERO

Comte de l'Asalt, 86

i centres d'específics

Barcelona

UNA REVOLUCIÓN CIENTÍFICA

¿Quiere usted alcanzar éxito en todas sus empresas?

Compre la maravillosa obra

El Tatwámetro

y ella le dirá el momento oportuno en que podrá ejercer influencia sobre sus semejantes y la ocasión más propicia para dominar el éxito en sus empresas.

Precio: 5 pesetas

Pedidos a: J. Sanxo, editor, Bou de San Pedro, 9
BARCELONA

Prou angúnies!!

Sífilis - Purgacions

MALALTIES SECRETES

Amb rapidesa i economia vos
seran curades en el

“Institut Mèdic Policlínic”

Alt de Sant Pere, 59 - pral. 1.^a

—Jo no arribo a comprendre com a Nord-amèrica toleren que les noies es passegin amb vestit de bany pels carrers!...